

медна тава, напълни я със шира и подкладе огънь. Два дена Гочо и Кочо се въртѣха около нея, рѣзаха тикви за рачела и до насита облизваха сладката загарѣ по дъното на тавата.

— Хайде сега соджуцитѣ! — викна имѣ на третия денѣ баба Марийка, като изсипа предѣ тѣхѣ голѣма торба орѣхи. — Съдайте тукѣ, чукайте орѣхитѣ и вадете ядкитѣ! Ама цѣли да сж! Чувате ли? Строшенитѣ за нищо ги не бива.

— Биваги, бабо, бива! — ухили се Гочо и показа гърлото си.

— Хайде, хайде! Само да ви видя!

— Ехе, нѣма ти очилата, бабо. Какѣ ще ни видишѣ! . . .

— Ще разберешѣ, като ти опалѣ врата.

Баба Марийка усукѣ дебелѣ конци, върза всѣки на едно четалесто клонче и се заловѣ да ниже ядкитѣ на концитѣ. Тѣ заприличаха на дълги гердани. Наниза седемнадесетѣ гердана!

— Ехѣ, стигатѣ толкова! — рече тя. — Ще има и за насѣ, и за лелини ти, и за гоститѣ.

Следѣ обѣдѣ баба Марийка свари гжста гроздева каша и се заловѣ на работа. Тя потапѣше орѣховитѣ гердани въ кашата, а Гочо и Кочо ги поемаха и закачаха на единѣ дългѣ прѣтѣ. Щомѣ засѣхваха, подаваха ѣ ги

да ги потопаѣ отново. Така полѣка-лека герданитѣ надебелѣха, колкото Гочовата рѣжа.

— Стига имѣ толкова! — рече уморената баба Марийка. — Пѣкѣ и шира нѣма вече.

Този денѣ Гочовѣя чичо се прибра по-рано. Той донесе висока стѣлба отѣ съседитѣ, поби пирони по дирекитѣ на южната страна на кжщата и закачиха тамѣ шира-соджуцитѣ.

